

METZGER BALÁZS

A FIÁT KERESTE

(3.)

Hamar talált lovat, egy nyugodt, fiatal kancát. Még maradt annyi pénze, hogy egy ócska, elhasznált nyerget is vegyen mellé, hiszen azt nem cipelhette magával otthonról. Nyereg nélkül meg megszalad a ló, ha medvét lát. Még pácoló sóra, meg egyéb apróságokra is futotta. Aznap délelőtt visszaindult, kicsit hajtotta is az állatot, jó alkalom volt arra, hogy összeszokjanak. És a fennsíkon ismét ott volt a medve, közelebb, szimatolva. A ló láthatóan ideges volt, a farkát felcsapta. Svar nem várta meg, míg megiramodik a ragadozó, hanem könnyű vágatában áthajtotta a lovat a fennsíkon.

Azt hinnénk, unalommal teltek a férfi napjai, pedig dehogy. Minden második héten vadászni ment, ami az előző nap szertartásos készülődésével, a másnapi vadászattal és a rá következő nap zsákmánycipelésével, és a feldolgozással jó pár napba telt.

Igazából már a vadászatot megelőző reggelen megkezdte a fegyver felkészítését. A számszeríjat nem kellett volna ennyire gondosan karban tartania, de ez hozzátartozott a rituáléhoz. A rövid, vastag vesszőket is egyesével vizsgálta, és bizony órákat vett el az, ha egy-egy újat készített. Ezeket belőtte, azaz célba lövéssel gyakorolt, csiszolgatta, farigcsálta őket. A kése élezésére is nagy gondot fordított. Aztán minden felszerelését összekészítette, és sokat evett, hamar aludt. Úgy érezte, ő és a vad összekapcsolódtak már, neki csak végig kell csinálnia, ami már ki van jelölve. És valóban úgy történt. Legtöbb esetben már a hajnali órákban felriasztotta zsákmányát, melyet lopva, majd egyre inkább láthatóan követett. Legtöbbször az itt élő, kistermetű szarvasra vadászott.

Az állat általában egy ideig nagy iramodásokkal menekült, de aztán egyre kíváncsibbá, ugyanakkor fáradtabbá, tompultabbá vált, míg végül, általában este felé már annyira közel engedte üldözőjét, hogy egy egyetlen, jól irányzott lövéssel halálra lehetett sebezni. Svar mindig megadta a tiszteletet áldozatának. A zsákmányt vagy haza bírta cipelni, vagy nem. Általában helyben dolgozta fel, és a bőrét vitte haza, majd másnap reggel ment a húsért. Két esetben dézsmálta eddig meg a medve a hátrahagyott húst.

A bőr és a hús is még sok munkát jelentett. Pácolás, füstölés, kikészítés. Így, mindent összevetve egy jó vadászat a hét nagyobbik felét elvitte.

A halászat egyszerűbb volt. Ehhez olyan nyílveesszőt használt, aminek a vége apró, éles faszilánkokban végződött, mely több helyen is átdöfte a halat, jobb találatot elérve. A halak a hegyi tó napos részére jöttek sütkérezni, némi etetés után. Néha négy-öt jókora példányt is meg tudott szigonyozni egy óra alatt, mire a többi odébbállt. A füstölés vonzotta a házához a legtöbb ragadozót.

Úgy tűnt, Svar a szigorú keretek között jól bírta a magányt. Kisfiával, míg együtt voltak, folyton beszélgetett, most meg magában, persze. Nagyon sokat gondolt arra, hogy most hol járhat, mi van vele.

A szeretet, ami köztük volt, megnyilvánult testérintésben is. Linus sokszor bújt hozzá, és ő is a gyerekekhez. Kezdetben egymás mellett aludtak, és ő fészket csinált neki, apafészket. Oldalt feküdt, és a kisfiú bevackolt mellé, szorosan hozzábújva háttal, úgy, hogy az apa egyik keze a gyerek feje felett volt a párnán. Így mesélt neki általában esténként.

Aztán mikor nagyobb lett, már igényelte a külön alvást a fiú. De néha azért összebújtak. Milyen természetes is a gyerek. Mert nagyon is jól jelzi, hogy szüksége van a leválásra, térre. És ha ezt a szülő tiszteletben tartja, nem köti magához, akkor spontán alakul az évek során. Aztán a szeretet köztük, ahogy belegondolt, megnyilvánult diszkrécióban, szemérmes gesztusokban is egymás felé. Az apa gyarlóságait, néha gorombaságát, a fiú szertelenségét a szeretet puhán bevonta, elsimítva az éleket. Az elfogadás is jó szó erre, de a szeretet szelídsége is.

Az apa modellként tett mindent, melyet a gyermek lemásolt a maga szintjén. Ahogy nagyobb lett, ezek a dolgok közössé váltak, az övék lett már. A gyermek életkora növelte ezeket a „mi” köröket.

Az apa arra gondolt, hogy ki tudja mi lesz vele, ki tudja, mi lesz a fiával az idő múltával, most, hogy szétszakadtak. De vajon az ő közös életük, a gesztusok, az együtt cselekvések, a tárgyakra irányuló szeretetük, életük kis apró momentumai, és az a hatalmas gyengédség, ami a szívében él, szóval ezek eltűnnek egyszer? A szeretetnek van értelme? Csak az az értelme, hogy tovább viszi a fiú? Hogy ezek által magabiztosan, nagy munícióval majd boldogul máshol? Hogy is van ez? Van létjogosultsága a szeretetnek, ennek a finom szövetnek, mely érzelmekből, emlékekből, jó együttlétekből, kis közös titkokból és varázslatokból, egymás felé tett gesztusokból, csodás mesékből, és még millió leírhatatlan fonálkából áll? Megáll ez magában? Olyan, mint egy bútor, vagy kedves tárgy, csak éppen nem látható?

Egyáltalán létezik-e, vagy csak ő sűrítette össze gyászában együtt élésük minden mozzanatát egy afféle szeretet gombócban? Ki tudja? Talán - gondolt bele – éppen ez a lényege, hogy ha minden következményt leválasztunk róla, magában is megáll? Lehet, hogy ez ér valamit egyáltalán ebben az életben? A többi csak díszlet?

Roszsabb napjaiban ostromozta magát. Hogy lusta volt, nem figyelt kellően a fiúra, kihagyott fontos dolgokat... Mindegy már, úgy van, az van, ami megtörtént.

Amikor valahogy lassan meg tudta formálni magában, hogy mindaz a csoda, amit ezzel a kis emberrel együtt megélt itt, ebben a dombok közti kis horpadásban, talán többet jelent bármi másnál az életében, és önmagában, s minden következmény nélkül is létezik, szinte tapintható, akkor sokkal nyugodtabb lett. Mert eddig a torkában dobogott az egész, az elválás görcse, az, hogy akit szeretett, az igazából nincs itt, nem létezik számára most, és milyen szörnyű ez, és mikor látja újra... Ezen járt körbe-körbe, eddig nem tudva előrelépni. Most viszont megragadott valamit. Most már képes volt egyben látni a kettejük életének szeretetsodáját. És ez nagyon jó érzés volt.

Lassan megérkezett az ősz. Mire elintézte azt, hogy felmondja állását, jött a hír, hogy a járvány gyorsan terjed északról, és bármikor lezárhatják ezt a régiót, időlegesen karantént képezve, korlátozva a helyváltoztatást. És mire Svar összekészült, és megteremtette annak feltételét, hogy meglátogassa kisfiát, már nem mehetett sehová. Azt a hírt viszont még megkapta, nagyfia mondta el neki, hogy Hakon családjával, és az ő fiával is elhagyja azt a helyet, ahová a harcok után költözött, és még Svar számára, ha nehezen is, de megközelíthető lett volna.

Hakon üzent Svarnak, hogy okkal megy délre, tudása van arról, hogy a járvány az északi területeken nem áll meg. Így a fiút is menti. Állást kapott a fővárosban. Ott Linus számára olyan tanulási lehetőségek vannak, mint sehol másutt. És ő taníttatja. A járvány pedig nem tarthat örökké, majd visszatérnek idővel.

Svar számára így élete legnehezebb tele jött el. Még bement a „városba” többször is gabonáért, és egyéb kellékért a téli túléléshez, de utolsó útját már heves hóesésben fejezte be. Nem látta gyönyörűnek a sűrű, kisszemű havat, ahogy arcára, szempilláira, szájára hull, meg elolvad a fenyéren, de később már fehér leplet alkotva nehezíti a tájékozódást.

Három napig nézte a hóesést, és dűnyögött, morgott magában emlékeivel, mikor érezte, tűz forróság lepi el a testét, izületeit alig bírja hajlítani, és furcsa, lázas képeket lát. Két hétig volt olyan állapotban, hogy csoda, hogy nem fagyott meg, mert nem emlékezett, rá, mit

csinált napokig. Testét hólyagok fedték, és naphosszat feküdt szomjazva, de erőtlően ahhoz, hogy rendszeresen igyon. Aztán nagy gyöngén valahogy eszméletre tért, és végiglábadozta a következő hónapot. És a tavasz nagyon lassan jött el. Svarnak megint volt ideje gondolataiba mélyülnie, amikor órák hosszat a kandalló tűzét bámulta. Eltervezte magában, hogy a járvány elmúltával, mely ebben az évben feltehetően elmúlik, addig gyűjt, hogy a következő évben, bármilyen messze is ment a fia, meglátogatja őt. Amikor erre gondolt, néha egészen beleborzongott. Milyen lesz vajon a találkozás? Ugyanazt a vonzást fogják érezni? Vagy már más lesz a fiú, hideg, távolságtartó, idegen? Vagy csak lassan oldódik majd? És vajon ott tud-e maradni a közelében, vagy megint el kell válniuk? Sokat rágódott ezeken a dolgokon.

És a legrosszabb történet ebben az évben, ami történhetett. Ismét a nyakukon volt a háború. Ebből itt a völgyben, és a környéken semmit sem lehetett tapasztalni, a Városban is csak egyszer jártak idegen katonák, de nem bántottak senkit. Viszont az északi területek egy része, ahol Svar is élt, idegen fennhatóság alá került. A nagy és erős keleti szomszéd ismét, mint régen már több esetben, elfoglalta ezt a vidéket. És az emberek nem mehettek csak úgy szabadon. Aki messzebb akart jutni, annak menetlevél kellett, e nélkül elfogták, és elhurcolták távoli vidékekre, de le is lőhették.

A menetlevél beszerzése bajos volt, szinte lehetetlen, mert ahhoz is sokat kellett utazni, hogy ezt az ember megkapja, és ugye odáig meg nem volt igazolás.

Svar mindezek ellenére nekiindult próbaképpen ez év nyarán, hátha nem is olyan szigorú az ellenőrzés. A Várost már elhagyta, és egész bizakodó volt, de nem látható rejtekhelyről lovasok vágattak felé. Körbevették, puskáját a földre dobatták. Még szerencséje is volt, hogy a számszeríját most nem hozta magával.

- Te le akarsz löni minket, gazember! Esetleg kém vagy? Az vagy, kém!

- Nem, én csak a kisfiamat akarom meglátogatni.

- Öregember vagy, hazudsz! Milyen kisfiad?

Szó szót követett. Svarnak a lovától, csomagjától is meg kellett válnia, a puskáról nem beszélve. Kapott is a tusával egy alapos hátba verést.

Ezzel engedték el. És amikor nem futott visszafelé kellő tempóban, utána is lőttek. Hallotta a füle mellett a golyók süvítését.

(folytatjuk)